Повоєнна колонія і політика деколонізації

Dr Alexander Ressos, TEP
Attorney-at-Law (Switzerland and Germany),
Solicitor (England & Wales and Hong Kong)
Of Counsel, KGP Legal LLC
alexander.ressos@kgplegal.com.sg
www.ressos.com.sg

Окрема коронна колонія

Стрейтс-Сетлментс, устрій яких як коронної колонії описано в частині B, розділі I, не пережили Другої світової війни. Коли після японської окупації та періоду британської військової адміністрації, розглянутих у розділі I цієї частини, повернулося цивільне врядування, Лондон реорганізував свої володіння в регіоні. 1 квітня 1946 року Стрейтс-Сетлментс розпустили. Сінгапур став окремою коронною колонією з цивільною адміністрацією на чолі з губернатором, відокремленою від півострівної Малаї.[1]

Відокремлення відображало британські пріоритети на півострові, де Лондон реорганізовував малайські держави, а також особливе становище Сінгапуру як військово-морської бази й вільного порту. Для сінгапурських купців безпосереднім наслідком став адміністративний кордон між портом і

© 2026 Dr Alexander Ressos. General information only, not legal, tax or investment advice. No client relationship is created. All Singapore law advice is provided by a duly licensed and regulated firm of Singapore advocates and solicitors only on the basis of an express written letter of engagement. More information at SingaporeIQ.com and ressos.com.sg.

гінтерландом, що постачав йому олово й каучук, хоча торгівля, валюта й банківська справа залишалися інтегрованими. Колонія та малайські території й далі мали спільну валюту, яку випускало спільне валютне правління, як показують наступні підрозділи.

Повоєнна економіка відновлювалася нерівномірно. Страйки 1947 року спричинили значні зупинки громадського транспорту та інших служб, а наприкінці того року економіка почала відновлюватися завдяки попиту на олово й каучук.[2] Частина B, розділ IV показала, наскільки тісно процвітання порту залежало від цих двох товарів. Ця залежність тривала й після війни. Вона пояснює, чому кожен політичний план для Сінгапуру протягом наступних двох десятиліть мусив відповідати на питання доступу до малайського гінтерланду.

Перші вибори і надзвичайний стан

Політичні зміни починалися повільно. Ордонанс про вибори до Законодавчої ради 1946 року (Legislative Council Election Ordinance) передбачав перші вибори в історії колонії: виборці мали обрати шістьох із тринадцяти неофіційних членів Законодавчої ради. Перші вибори відбулися 20 березня 1948 року, а право голосу мали лише повнолітні британські піддані. Оскільки реєстрація була добровільною, зареєструвалися лише близько 22 300 виборців, з яких у день голосування проголосували 14 126.[3] Департамент виборів оцінює кількість потенційних виборців приблизно в 200 000, а зареєстрованих — у 22 395.[4]

Вибори відбувалися в тіні повстання. У червні 1948 року, приблизно через три місяці, почався надзвичайний стан у Малаї (Malayan Emergency) — збройне повстання на півострові під проводом комуністичних груп. Колоніальний уряд запровадив

© 2026 Dr Alexander Ressos. General information only, not legal, tax or investment advice. No client relationship is created. All Singapore law advice is provided by a duly licensed and regulated firm of Singapore advocates and solicitors only on the basis of an express written letter of engagement. More information at SingaporeIQ.com and ressos.com.sg.

надзвичайні повноваження щодо затримання, які на десятиліття визначили сінгапурське законодавство про безпеку.[5] Надзвичайний стан також зміцнив британців у переконанні, що самоврядування слід тримати подалі від радикальних лівих. Ця стурбованість проходить крізь усі пізніші етапи деколонізації.

Другі вибори 1951 року збільшили кількість виборних місць до дев'яти. Того ж року король Георг VI надав Сінгапуру статус міста.[6] У цих ранніх змаганнях домінувала Прогресивна партія (Progressive Party), яку підтримували фахівці та купці з англомовною освітою. Її вузька база відображала електорат, що був ще невеликим і переважно англомовним.

Конституція Ренделя і вибори 1955 року

У 1953 році уряд призначив комісію під головуванням сера Джорджа Ренделя (Sir George Rendel) для вивчення конституційної реформи. Її пропозиції створили Законодавчі збори з 32 місць, з яких 25 були виборними, і запровадили автоматичну реєстрацію виборців.[7] Автоматична реєстрація змінила політику до невпізнанності. Електорат зріс більш ніж ушестеро — до близько 300 000 у 1955 році. До виборчих дільниць прийшли близько 158 000 виборців, тобто явка становила 52,66 %.[8] За даними Департаменту виборів, реформа збільшила кількість виборців із приблизно 76 000 до 300 299.[9]

Вибори 2 квітня 1955 року принесли перший політичний шок. Прогресивна партія здобула лише чотири місця. Трудовий фронт (Labour Front) на чолі з Девідом Маршаллом (David Marshall) отримав десять і сформував коаліційний уряд з альянсом

© 2026 Dr Alexander Ressos. General information only, not legal, tax or investment advice. No client relationship is created. All Singapore law advice is provided by a duly licensed and regulated firm of Singapore advocates and solicitors only on the basis of an express written letter of engagement. More information at SingaporeIQ.com and ressos.com.sg.

UMNO–MCA, який здобув три місця. Нова Партія народної дії також отримала три місця. 7 квітня 1955 року Маршалл став головним міністром.[10]

З перших тижнів новий уряд зіткнувся з войовничістю профспілок. 12 травня 1955 року страйк в автобусній компанії Hock Lee переріс у заворушення, під час яких загинули четверо людей, серед них поліцейський і американський кореспондент, а ще тридцять одна людина дістала поранення.[11] Для інвесторів заворушення поставили питання, чи зможе виборний уряд підтримувати порядок у порту, торгівля якого залежала від надійної робочої сили та транспорту. Для британців вони підтвердили, що внутрішню безпеку ще не можна передавати.

Переговори «Мердека» і Закон про Державу Сінгапур 1958 року

У 1956 році Маршалл очолив міжпартійну делегацію до Лондона, щоб вимагати незалежності. Переговори почалися 23 квітня 1956 року і зірвалися 15 травня, після того як міністр у справах колоній відхилив дату незалежності у квітні 1957 року, а Британія відмовилася передати контроль над внутрішньою безпекою. Маршалл пообіцяв піти у відставку в разі провалу місії і виконав обіцянку 7 червня 1956 року.[12]

Його наступник Лім Ю Хок (Lim Yew Hock) обрав жорсткішу лінію щодо лівих. Після заворушень у китайських середніх школах 1956 року його уряд провів близько 900 арештів, що переконало Лондон у здатності місцевого уряду підтримувати порядок. Нові переговори почалися 11 березня 1957 року і завершилися 11 квітня угодою про Державу Сінгапур. Ордонанс про сінгапурське

© 2026 Dr Alexander Ressos. General information only, not legal, tax or investment advice. No client relationship is created. All Singapore law advice is provided by a duly licensed and regulated firm of Singapore advocates and solicitors only on the basis of an express written letter of engagement. More information at SingaporeIQ.com and ressos.com.sg.

громадянство 1957 року (Singapore Citizenship Ordinance 1957) набрав чинності 1 листопада 1957 року і вперше запровадив місцеве громадянство.[13]

Британський парламент надав угоді юридичної сили Законом про Державу Сінгапур (State of Singapore Act), ухваленим 24 липня 1958 року, який отримав королівську санкцію 1 серпня 1958 року. Ян ді-Пертуан Негара мав замінити губернатора як представник королеви, яка залишалася номінальною главою держави. Оборона й зовнішні справи залишилися за Лондоном. Внутрішню безпеку доручили Раді внутрішньої безпеки у складі трьох британських членів, трьох членів від Сінгапуру, зокрема прем'єр-міністра, та одного від Федерації Малайя. Малайське місце дало Куала-Лумпуру голос у питаннях безпеки Сінгапуру — ранній знак того, що політичне майбутнє острова пов'язане з майбутнім півострова.[14]

Примітки

1. Wikipedia, "Crown Colony of Singapore" (дата звернення: листопад 2026 р.): 1 квітня 1946 року Стрейтс-Сетлментс розпустили, і "Singapore became a Crown Colony with a civil administration headed by a Governor and separated from peninsular Malaya". ↩
2. Wikipedia, "Crown Colony of Singapore" (дата звернення: листопад 2026 р.): страйки 1947 року спричинили значні зупинки громадського транспорту та інших служб; наприкінці 1947 року економіка почала відновлюватися завдяки попиту на олово й каучук. ↩
3. Wikipedia, "Crown Colony of Singapore" (дата звернення: листопад 2026 р.): вибори в березні 1948 року, "The right to vote was restricted to adult British subjects"; Wikipedia, "1948 Singaporean general election"

© 2026 Dr Alexander Ressos. General information only, not legal, tax or investment advice. No client relationship is created. All Singapore law advice is provided by a duly licensed and regulated firm of Singapore advocates and solicitors only on the basis of an express written letter of engagement. More information at SingaporeIQ.com and ressos.com.sg.

(дата звернення: листопад 2026 р.): голосування 20 березня 1948 року; шість виборних місць; 22 334 зареєстровані виборці; подано 14 126 бюлетенів. ↩

4. Elections Department Singapore, “70 Years of Elections: Milestones” (eld.gov.sg): Legislative Council Election Ordinance 1946, обрано шістьох із 13 неофіційних членів; близько 200 000 потенційних виборців, 22 395 зареєстрованих, 14 126 проголосували. ↩

5. Wikipedia, “Crown Colony of Singapore” (дата звернення: листопад 2026 р.): надзвичайний стан у Малаї почався приблизно через три місяці після виборів у березні 1948 року, “an armed insurgency by communist groups in Malaya”; тоді ж запроваджено законодавство про внутрішню безпеку. ↩

6. Wikipedia, “Crown Colony of Singapore” (дата звернення: листопад 2026 р.): на виборах до Законодавчої ради 1951 року було дев’ять виборних місць, з яких Singapore Progressive Party здобула шість; статус міста надав король Георг VI 22 вересня 1951 року. ↩

7. Wikipedia, “Crown Colony of Singapore” (дата звернення: листопад 2026 р.): у 1953 році уряд призначив комісію на чолі із сером George Rendel “to study the possibility of self-government for Singapore”. Wikipedia, “1959 Singaporean general election” (дата звернення: листопад 2026 р.): Конституція Ренделя 1955 року передбачала 32 місця в Законодавчих зборах, з яких 25 виборних і 7 призначуваних. ↩

8. Wikipedia, “1955 Singaporean general election” (дата звернення: листопад 2026 р.): “more than 300,000 registered voters” (таблиця результатів: 300 199); електорат “had expanded more than sixfold compared to previous elections”; подано 158 075 голосів, з них 156 324 дійсних; явка 52,66 %. ↩

© 2026 Dr Alexander Ressos. General information only, not legal, tax or investment advice. No client relationship is created. All Singapore law advice is provided by a duly licensed and regulated firm of Singapore advocates and solicitors only on the basis of an express written letter of engagement. More information at SingaporeIQ.com and ressos.com.sg.

9. Elections Department Singapore, “70 Years of Elections: Milestones” (eld.gov.sg): автоматична реєстрація, яку рекомендувала комісія Ренделя, “immediately raised the number of voters from about 76,000 to 300,299 in 1955”. Ця цифра дещо відрізняється від 300 199 у таблиці результатів Wikipedia. ↩

10. Wikipedia, “Crown Colony of Singapore” (дата звернення: листопад 2026 р.): вибори 2 квітня 1955 року; Прогресивна партія — чотири місця, Трудовий фронт — десять, альянс UMNO–MCA–MU — три, Партія народної дії — три. Wikipedia, “David Marshall (Singaporean politician)” (дата звернення: листопад 2026 р.): головний міністр з 7 квітня 1955 року. ↩

11. Wikipedia, “Hock Lee bus riots” (дата звернення: листопад 2026 р.): заворушення 12 травня 1955 року; четверо загиблих, зокрема констебль Andrew Teo та американський кореспондент Gene D. Symonds; тридцять одна людина поранена. ↩

12. Wikipedia, “David Marshall (Singaporean politician)” (дата звернення: листопад 2026 р.): переговори почалися 23 квітня 1956 року; 25 квітня Lennox-Boyd відхилив запропоновану дату незалежності у квітні 1957 року; переговори зірвалися 15 травня 1956 року; Wikipedia, “Merdeka Talks” (дата звернення: листопад 2026 р.): переговори зірвалися, коли британці відмовилися передати внутрішню безпеку. Wikipedia, “David Marshall (Singaporean politician)” (дата звернення: листопад 2026 р.): пішов у відставку з посади головного міністра 7 червня 1956 року. ↩

13. Wikipedia, “Merdeka Talks” (дата звернення: листопад 2026 р.): Lim Yew Hock змінив Маршалла на посаді головного міністра в 1956 році; заворушення в китайських середніх школах призвели до близько 900 арештів. Wikipedia, “Self-governance of Singapore” (дата звернення: листопад 2026 р.): переговори

© 2026 Dr Alexander Ressos. General information only, not legal, tax or investment advice. No client relationship is created. All Singapore law advice is provided by a duly licensed and regulated firm of Singapore advocates and solicitors only on the basis of an express written letter of engagement. More information at SingaporeIQ.com and ressos.com.sg.

почалися 11 березня 1957 року і завершилися 11 квітня; Singapore Citizenship Ordinance 1957 “commenced on 1 November 1957”. ↩

14. Wikipedia, “Self-governance of Singapore” (дата звернення: листопад 2026 р.): State of Singapore Act було “given royal assent after having been passed by the Parliament on 24 July” 1958, санкцію надано 1 серпня 1958 року. Wikipedia, “Self-governance of Singapore” (дата звернення: листопад 2026 р.): Yang di-Pertuan Negara мав “to represent Queen Elizabeth II, who remained titular head of state”; до Ради внутрішньої безпеки входили троє членів від Сполученого Королівства, “three from Singapore (including the Prime Minister) and one from the Federation of Malaya”. ↩

Disclaimer

This article is provided for general information only. It is based on publicly available sources as at its date of publication. These sources have not been independently verified against licences, regulatory registers or the records of the entities concerned. It is not legal, tax, financial or investment advice. Nor is it a recommendation to invest in, transact with or use the services of any entity mentioned. Law and regulation change frequently, so the content may be incomplete or outdated. To the fullest extent permitted by law, Dr Alexander Ressos and the publisher of SingaporeIQ exclude all liability for loss or damage arising from the use of or reliance on this article. Readers should obtain advice on their specific circumstances before acting or refraining from action.

Names and trademarks of the entities discussed belong to their owners and are used for identification only. Their mention implies no endorsement, affiliation or allegation of wrongdoing. All Singapore law advice is provided by a duly licensed and regulated firm of Singapore advocates and solicitors only on the basis of an express written letter of engagement. Corrections and updates: contact@ressos.com.

© 2026 Dr Alexander Ressos. This article may be quoted with attribution to SingaporeIQ (SingaporeIQ.com). Reproduction in full and any commercial use require prior written consent. The Legal Terms at https://singaporeiq.com/legal-terms apply.

Author contact: Dr Alexander Ressos, TEP · contact@ressos.com